

עושיין פסין פרק שני עירובין

ב.

עין משפט
נר מצוה

א) שנת קא: לקמן כה.
ב) שנת ו: לקמן כה.
ג) [לקמן טז]. ד) [מגילה
טז: ע"ש]. ה) [שם]. ו) שנת
יא. ז) ע"ש לקמן טז. ח) כ"א
למאן. ט) ז"ל וז"ל ע"ש.
י) מהרש"ל פ"ד. יא) [לקמן
טז: א]. יב) [מכילתא י: וס].

א ב ג ד ה ו ז ח ט י יא יב יג יד
טו טז טז יז יח יט כ כא כב
כג כד כה כו כז כח כט
ל

אמר ליה מותר. דהא ליכא דלירין זין הפסין דליסרו עלייהו ליהוי מוילא מרשותו לרשות חבירו: **סמיס מאי.** סמיס זו אלל זו ומחילה זינייהו ושמיהן ראשן זין הפסין: **אסור.** לטלטל מתוכן לזין הפסין כדמפרש (ב) טעמא רב הונא: **ואפי'** עירבו דרך הפתח שבמחילה

דהדרן וערבן. והכי פירושו שמים אסורות אפי' עירבו ואם עירבו כו' דהיינו כלומר להסיר וערבן א' ומתות כשעירבו: **מחיצה אין כאן.** א"ע"ג דאזני אית ליה (ט) שנת הוילא והומרה הומרה מודה הכל משום דליכא מחילתא:

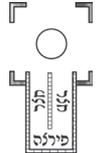
כי איתמר דרב נחמן אמר **איתמר.** והא דלמרינן בשבת פירק הורק (ד' קא): ספינות שנתקשרו מערב שבת והותרו וחזרו ונתקשרו זין שוגגין וזין מוידן וזין מוטעין וזין אנוסין חזרו להיתרן הראשון (ט) צמוד לא חזרו לגמרי להיתרן הראשון לטלטל אלא דהו רשות היחיד דלוריימא אי נמי לא קאי אמוד:

קב"ל כאן ובבירא י"ה. ומיהו לר' יוחנן ודאי כאן ולא ס"ל כדלמרי' לקמן: **א** יעמוד אדם. צפרק צמר (ד' טז). מוקי לה בשפלים דלמרי' לו וגזרי' דלמא יכניס אצלו וקשיא דמיפוק ליה דקא מעיל מרשות הרצים לרשות היחיד כמו משמין ורק מרשות הרצים לכה"י דלמרי' לקמן ורש"י תיך לקמן דלא דמי למשמין ורק דשומה עבד עקירה והנחה צמד רשומה דמשמין וזין צמוד פ"י (ה) שהוא מקום פטור ואע"ג דחוזרין וצולעין אין לחוש הוילא וזמו צמקוס פטור ואע"ג דצמקוס שאין צו ד' על ד' (א) (אמות) אמרינן וצלצד שלא יחליפו המס גזרינן דלמא אמי לאפקוי צדאי' אכל הכל אי אפשר כלל שלא יעמוד מעט צפוי קודם שצולעם אכל צמקוסין ורק לא חשיב פיו מקום פטור כיון דפיו גופו הן צמקוס א' ולפי זה היה מותר להוילא ראשו מרה"ר ולרוק כיון דפיו צמקוס אחר הוא מקום פטור והא דמזבציל לן צפרק צמר (ד' טז). הוא צרה"י ופי האמה צרה"ר מהו היינו משום דמי רגלים מיד כשעקרו מגופו שז אין נחיס צפי האמה (ט) אכל מפ"ק דשבת (ד' ג.) קשיא דקאמרינן המס הדרכה משחשיכה דאי שדי (ט) ליה אמי ליד מיזב טמאת לא קנסינן והשתא היכי אמי לדי מיזב טמאת הוילא וזמו צידו שהוא מקום פטור וי"ל דלא חשיב המה צמקוס פטור אלא צדכ נח מאליו (ב) לא חשיב הנחה צמקוס פטור ולפי זה אסור להוילא ראשו צרה"ר ולרוק (א) וא"ת אכתי אפשר דלא אמי לדי מיזב טמאת כגון שיתן מינד זאת לידו אחרת וי"ל דלירי כשהנקב קטן שלא יוכל להכניס צו שמי ידיו ועוד נראה לפרש דלא דמי למשמין ורק דהכל כשצולעם מיד חשיבי כחזין אע"ג דאינן נחיס עד שיגיעו למעיו משום דמזבציל אגב גופו והוי עקירה והנחה צמד רשומה (י) והכי נמי אמר רבא צפ' המוילא (שנת ד' פ.) הוילא שמי אומיות וכתבן כשהוא מהלך חייב דכתיבתן זו הוילא הנחתן (י) ואמי נמי שפיר מתניתין דלמרו לו (ו) גזי יש אוכל אכילה אחת כו' ר' מאיר אומר אם היה שבת והוילא צפוי חייב והשתא היכי חשיב הוילא צדאי' הך הא בעידנא דמחייב אלא האוילא עד שינוחו צמיעו אלא האוילא נמי מחייב צלעיה דחשיב כמנחה: וכי

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה אסור לטלטל וכו' דמפרש רב הונא טעמא היס' ד' תוס' ד"ה כי איתמר וכו' להיתרן הנאול וכן מחצולת כו' צמוד לא חזרו: (א) ד"ה לא עיבוד וכו' ואע"ג דצמקוס שאין צו ד' על ד' אמרינן כ"ל ומיפת אמות נמקין: (ד) בא"ד אדרבה משפטיה לדי שדי להו: אמי לדי מיזב טמאת:

תרי גוויי אילן הכא נמי תרי גוויי גדר בעא מיניה אביי מרבא חצר שראשה נכנס לבין הפסין מהו לטלטל מתוכה לבין הפסין ומבין הפסין לתוכה א"ל מותר שתיים מאי אמר ליה אסור אמר רב הונא שתיים אסורין ואפילו עירבו גזירה שמא יאמרו עירוב מועיל לבין הפסין רבא אמר עירבו מותר א"ל אביי לרבא תניא דמסייע לך חצר שראשה אחד נכנס לבין הפסין מותר לטלטל מתוכה לבין הפסין ומבין הפסין לתוכה אבל שתיים אסור בר"א שלא עירבו אבל עירבו מותרין לימא תיהוי תיובתא דרב הונא אמר לך רב הונא התם דהדרן וערבן בעא מיניה אביי מרבא יבשו מים בשבת מהו א"ל כולם נעשית מחיצה אלא בשביל מים מים אין כאן מחיצה אין כאן בעי רבין יבשו מים בשבת ובאו בשבת מהו א"ל אביי יבשו בשבת לא תיבעי לך דבעי מיניה דמר ופשיט לי דאסור יבאו נמי לא תיבעי לך דהוה ליה מחיצה העשויה בשבת (ב) ותניא דכל מחיצה העשויה בשבת בין בשוגג בין במזיד בין באונס בין ברצון שמה מחיצה ולא איתמר עלה אמר ר"ג לא שנו אלא לזרוק אבל לטלטל לא כי איתמר דר"ג אמר איתמר אמר ר"א והזרוק לבין פסי הביירות חייב (א"ל) פשיטא אי לאו מחיצה היא היכי משתרי ליה למלאות לא צריכא דעבד כעין פסי ביראות ברה"ר וזרק לתוכה חייב הא נמי פשיטא אי לאו דבעלמא מחיצה היא גבי בור היכי משתרי ליה לטלטלי הלא צריכא אע"ג דקא בקעי בה רבים ומאי קב"ל דלא אתו רבים ומבטלי מחיצתא הא א"ר אלעזר חדא זימנא (ג) דתנן רבי יהודה אומר אם היתה דרך רה"ר מפסקתן יסלקנה לצדדין וחכ"א אינו צריך (ד) רבי יוחנן ור"א דאמרי תרווייהו כאן הודיעך כחן של מחיצות אי מהתם הוה אמינא כאן ולא סבירא ליה קא משמע לן כאן ובבירא (ה) ליה ולימא הא ולא בעי הך (ו) חדא מכלל חבירתה איתמר: מותר להקריב לבאר וכו': (ז) תנן התם לא יעמוד אדם ברשות הרבים וישתה ברשות היחיד ברשות היחיד וישתה ברשות הרבים אלא אם כן מכניס ראשו ורובו למקום שהוא שותה וכן

לדמא כיון דהיתר פסין אינו אלא משום מים והכי יבשו ואסור. ואכל פסי ציראות קאי: **גלוס נעשים מחילה.** כלומר כלום הותרה מחילה כזו אלא משום מים: **יבשו מים צבצמו.** וחזרו וצבאו גשמים צו ציוס מאי מי אמרינן חזרו פסין להיתרן הראשון לטלטל צמקוס: **מיניה דמר.** רבה שהיה רבו: **וצאו מים צבצמו לא קמזבציל.** ל"י דמותר דהא קיימא לן כל מחילה הנעשית צבצמו שמה מחילה: לא שנו דשמה מחילה: **אלא לזרוק.** שהזרוק מרשות הרצים לתוכה חייב דמלאורימא ודאי מחילה היא: **אכל לטלטל אסור.** דרבנן גזור עליה: **אמריד חיימא.** וקנסא קנסוה אכל שוגג מותר והא דנעשית מאליה כל שכן דמותר: **הזרוק.** מרשות הרצים לזין הפסין של ציראות: **חייב.** טמאת לרשות היחיד מעלימא הוא: **אי לאו מחילה.** מדלוריימא היא

לשויה מיהא רשות היחיד לזריקה: **היכי שרו רבנן למלאות.** ולהוילא מרה"י לרה"ר משום דוחק: **ענין פסי ציראות.** ואין שם צור: **מפסקתן.** שאין שם דרך אלא זין הפסין יסלקנה ללדדין דלמי דריסת רבים ומזבציל מחילות: **לאן הודיעו.** חכמים כמה גדול כחן של מחילות דלא מיזבציל משום ציקעת רצים: **מותר להקריב כו' פרישנא לה לכולה מנתי' צריש פירקין [ח]:** אלא א"כ הנניס ראשו ורובו. דחיישי' שמא ימשך גופו למקום רגליו ויוילא הכלי עמו: וכן

עירובין מותרין. דלירין זין הפסין דליסרו עלייהו ליהוי מוילא מרשותו לרשות חבירו: סמיס מאי. סמיס זו אלל זו ומחילה זינייהו ושמיהן ראשן זין הפסין: אסור. לטלטל מתוכן לזין הפסין כדמפרש (ב) טעמא רב הונא: ואפי' עירבו דרך הפתח שבמחילה דהדרן וערבן. והכי פירושו שמים אסורות אפי' עירבו ואם עירבו כו' דהיינו כלומר להסיר וערבן א' ומתות כשעירבו: מחיצה אין כאן. א"ע"ג דאזני אית ליה (ט) שנת הוילא והומרה הומרה מודה הכל משום דליכא מחילתא: כי איתמר דרב נחמן אמר איתמר. והא דלמרינן בשבת פירק הורק (ד' קא): ספינות שנתקשרו מערב שבת והותרו וחזרו ונתקשרו זין שוגגין וזין מוידן וזין מוטעין וזין אנוסין חזרו להיתרן הראשון (ט) צמוד לא חזרו לגמרי להיתרן הראשון לטלטל אלא דהו רשות היחיד דלוריימא אי נמי לא קאי אמוד: קב"ל כאן ובבירא י"ה. ומיהו לר' יוחנן ודאי כאן ולא ס"ל כדלמרי' לקמן: א יעמוד אדם. צפרק צמר (ד' טז). מוקי לה בשפלים דלמרי' לו וגזרי' דלמא יכניס אצלו וקשיא דמיפוק ליה דקא מעיל מרשות הרצים לרשות היחיד כמו משמין ורק מרשות הרצים לכה"י דלמרי' לקמן ורש"י תיך לקמן דלא דמי למשמין ורק דשומה עבד עקירה והנחה צמד רשומה דמשמין וזין צמוד פ"י (ה) שהוא מקום פטור ואע"ג דחוזרין וצולעין אין לחוש הוילא וזמו צמקוס פטור ואע"ג דצמקוס שאין צו ד' על ד' (א) (אמות) אמרינן וצלצד שלא יחליפו המס גזרינן דלמא אמי לאפקוי צדאי' אכל הכל אי אפשר כלל שלא יעמוד מעט צפוי קודם שצולעם אכל צמקוסין ורק לא חשיב פיו מקום פטור כיון דפיו גופו הן צמקוס א' ולפי זה היה מותר להוילא ראשו מרה"ר ולרוק כיון דפיו צמקוס אחר הוא מקום פטור והא דמזבציל לן צפרק צמר (ד' טז). הוא צרה"י ופי האמה צרה"ר מהו היינו משום דמי רגלים מיד כשעקרו מגופו שז אין נחיס צפי האמה (ט) אכל מפ"ק דשבת (ד' ג.) קשיא דקאמרינן המס הדרכה משחשיכה דאי שדי (ט) ליה אמי ליד מיזב טמאת לא קנסינן והשתא היכי אמי לדי מיזב טמאת הוילא וזמו צידו שהוא מקום פטור וי"ל דלא חשיב המה צמקוס פטור אלא צדכ נח מאליו (ב) לא חשיב הנחה צמקוס פטור ולפי זה אסור להוילא ראשו צרה"ר ולרוק (א) וא"ת אכתי אפשר דלא אמי לדי מיזב טמאת כגון שיתן מינד זאת לידו אחרת וי"ל דלירי כשהנקב קטן שלא יוכל להכניס צו שמי ידיו ועוד נראה לפרש דלא דמי למשמין ורק דהכל כשצולעם מיד חשיבי כחזין אע"ג דאינן נחיס עד שיגיעו למעיו משום דמזבציל אגב גופו והוי עקירה והנחה צמד רשומה (י) והכי נמי אמר רבא צפ' המוילא (שנת ד' פ.) הוילא שמי אומיות וכתבן כשהוא מהלך חייב דכתיבתן זו הוילא הנחתן (י) ואמי נמי שפיר מתניתין דלמרו לו (ו) גזי יש אוכל אכילה אחת כו' ר' מאיר אומר אם היה שבת והוילא צפוי חייב והשתא היכי חשיב הוילא צדאי' הך הא בעידנא דמחייב אלא האוילא עד שינוחו צמיעו אלא האוילא נמי מחייב צלעיה דחשיב כמנחה: וכי

רבינו הונאל

ותוב בעא מיניה חצר שראשה אחד נכנס לבין הפסין. מותר לטלטל מתוכה לבין הפסין ומבין הפסין לתוכה. אבל שתי חצירות נכנסות לבין הפסין אסור. אמר רב הונא ואפי' עירבו חצירות זו עם זו גזירה שמא יאמרו עירוב מועיל לתוכה לבין הפסין כו'. (ורבה) [ורבא] אמר עירבו מותר. ותניא כוותיה חצר הונא משני בהדרין עירוב. כלומר אילו שתי חצירות הנכנסות לבין הפסין הדרן מתערבין, או כגון שביטל אחד מהן ורשותו לחבירו והויין כחדא. אבל אי לא הדרן מתערבו אסור. וזו שינויא היא. והילכתא כרבא. בעא מיניה אביי מרבא יבשו בשבת, מותר לטלטל בין הפסין אי לא. ופשיט ליה לא יבשו פסין מחיצות אלא בשביל המים יבשו המים בטלו המחיצות. ואמר אביי באו מים בשבת לא קא מיבעיא לי דהא כל מחיצה שנעשית בשבת כפי ממדי בין בשוגג שמה מחיצה, הילכך כיון שבאו מים מותר. והא דאמר רב נתמן לא שנו אלא לזרוק אבל לטלטל אסור במזיד איתמר. והני מיה לא במזיד הביאות, אלא ממי המזר. וכיוצא בהן באו בעצמם. אי"ל אלעזר הוורק מבין רשות הרבים לבין פסי ביראות חייב. וכן העושה כמין פיי. ביראות ברשות הרבים וזרק לתוכן חייב (ה) וכרשות הרבים דמי. ואע"ג דבקעי ביה כוחו ואם היתה דרך הרבים מפסקתה יסלקנה אלעזר דאמרי תרווייהו כאן הודיעך כוחן של מחיצות, דבקעי ביה כיון דקיימי מחיצתא כרשות היחיד דמי. פסיקא מותר להקריב לבאר כו'. תנן התם בסוף המסכת לא יעמוד ברשות הרבים וישתה ברשות היחיד אלא אם כן מכניס ראשו ורובו למקום שהוא שותה כו'.

(א) נגז'ל דמרי"י.

1. לפי שהרוק נח תחלה בפיו שהוא מקום פטור קודם שיצא. 2. ואין כאן אלא עקירה מגופו והנחה ברה"ר. והיינו דמסקא לן, משא"כ ברוק שעושה הנחה גמורה בפיו, הילכך מותר לרוק כשפיו וראשו עומדים גבוהים במקום פטור. 3. הלא כשחזו הפירות בידו כשהיתה ידו ברה"ר נעשית ידו במקום פטור, וכבר נחו הפירות במקום פטור, ותו לא אתי לדי חוב חטאת אי שדי להו. 4. כמו גבי שתיה שנתן המים לתוך פיו. 5. כיון שלא נתן החפץ לידו במקום אחר אחר שהוציאה לרה"ר. 6. לא"ש לקמן פ"י ס' 1. 7. דאע"פ שהרוק נח בפיו אינה חשובה הנחה כיון שלא בא במקום אחר לתוך פיו כמו בשתייה. 8. מוס' הלא"ש. 9. דבית הבליעה ברה"ר קאי. 10. [וה"ג בליעתן זו היא הנחתן. 11. מוס' הלא"ש.

עירובין דף כ' ע"א

© 2019 כל הזכויות שמורות

חצר שראשה נכנס לבין הפסין

עירובין דף כ' ע"א

© כל הזכויות שמורות 2020

שתים מאי

עירובין דף כ' ע"א

© כל הזכויות שמורות 2021

“ואפילו עירבו” - פרש"י דרך הפתח שבמחיצה שביניהם

עירובין דף כ' ע"א

© כל הזכויות שמורות 2022

"דהדרן וערבן"

פרש"י "שנפרצה ביניהם פירצה גדולה בסופה"- ע"פ הריטב"א

עירובין דף כ' ע"א

© כל הזכויות שמורות 2023

”דהדרן וערבן”
לפירוש המהרש”ל בשיטת רש”י

עירובין דף כ' ע"א | דף צ"ט ע"א

© כל הזכויות שמורות 2025

לא יעמוד אדם ברשות הרבים וישתה ברשות היחיד

עירובין דף כ' ע"א | דף צ"ט ע"א

© כל הזכויות שמורות 2026

לא יעמוד אדם ברשות היחיד וישתה ברשות הרבים

עירובין דף כ' ע"ב | דף צ"ט ע"א

וכן בגת

עירובין דף כ' ע"ב

82028 | © כל הזכויות שמורות

נקיט מנא ולא נקיט לה

עירובין דף כ' ע"ב

© כל הזכויות שמורות 2025

כי תבעי לך היכא דנקיט מנא ונקיט לה

עירובין דף כ' ע"ב

© כל הזכויות שמורות 2021

הכא באבוס העומד ברשות הרבים גבוה י' טפחים ורחב ד' וראשו אחד נכנס לבין הפסין דזימנין דחזי ליה לאבוס דמקלקל

© כל הזכויות שמורות | א2031

הכא באבוס העומד ברשות הרבים גבוה 'י' טפחים ורחב ד' וראשו אחד נכנס לבין הפסין דזימנין דחזי ליה לאבוס דמקלקל
[לשיטת תוס']

עירובין דף כ' ע"ב

תמונות שמוכרות © | 2021

גמל שראשו ורובו מבפנים אובסין אותו מבפנים